

ЦВИНТАР

Потяг рухався не повільніше, аніж зазвичай, проте Остапу здавалося, що вони ледве повзуть, долаючи кілометри залізничного полотна з черепашачою швидкістю. Тісне купе було порожнім, якщо не рахувати самого хлопця, вагон узагалі вражав якоюсь дивною безлюдністю, навіть у тамбурі ніхто не смалив дешевих цигарок, не розносили газет-журналів та іншого подібного краму набридливі перекупники, та й провідниця за всю дорогу навідалася тільки два рази...

Остап стиха вилаявся. У неповних двадцять сім його нервова система перебувала на межі зриву. За нешироким квадратом вікна миготіли набридливі пейзажі напівстепу... Обдерті, неохайні деревні були зовсім не схожі на ті чепурні та доглянуті поселення, до яких він уже звик там, на далекій Галичині. Там було добре. Вперше за довгий час Остап відчував себе розслабленим, спокійним, навіть позбувся звички щомиті сторожко озиратися — риса, прищеплена багатим досвідом спілкування з різноманітними правоохоронительними органами та просто хорошими людьми. На перших порах, ніде правди діти, він змушений був пильно вслухатися в барвисту, прудку говірку місцевих, мало не зі словником ходити, але за кілька місяців уже вільно балакав по-їхньому, щоправда, з легким слобожанським акцентом. Справи йшли непогано, потрібні знайомства вирішували практично все. Остап навіть почав зустрічатися з дівчиною, хоча особливої

пристрасті до неї не відчував — одначе вона була симпатичною і приязною з ним, а гіркі спогади бодай трохи відступали, коли він стискав її гнучке тіло в своїх обіймах.

І ось тепер довелося повертатися. Після всього він таки змушений був це зробити. Немилосердна спека розпалювала його невдоволення. Ніхто не мав права вказувати йому, що робити. Хоча всі вони працювали на Хазяїна, Остап давно звик вважати себе керівником їхньої справи. А тут раптом — приїжджай терміново, це не обговорюється... У голові пульсували шалені думки, спогади накочувалися млосними хвилями, все те, що відступило й облишило його на деякий час у спокої, знову повернулося і нагадало про незаперечний факт свого існування.

Остапу захотілося випити, та, як на гріх, із собою нічого не було. Він же й пити кинув. Думав покінчити і з куривом. Ага... покінчиш тут... На першій-ліпшій станції зійде і купить четвертинку. А може, навіть цілу півлітру. Щоб таки добре залити собі очі, погамувати розбурхане сумління.

За спиною з тихим шурхітливим звуком відчинилися двері купе. Остап озирнувся — майже радісно, змучений самотністю мандрівки. Несподіваний супутник виявився миршавим на вигляд, лисуватим чоловічком з величезною шкіряною валізою на коліщатах. Він захекано відсапувався і мружив короткозорі очиці. Загалом то був доволі неприємний типчик, на гадку хлопця, проте все ж якась жива душа... Чоловік тим часом усівся навпроти Остапа, настирливо не спускаючи з нього погляду. Очі в незнайомця були незрозумілого рудявого-сірого кольору, повіки — практично безволосі, та й кліпав чоловічок ними дуже рідко, спроквола.

«Наче удав якийсь, гіпнотизує мене», — промайнула думка.

Та в цю мить чоловічок заговорив, і темна магія його погляду, коли вона й була, розвіялася безслідно.

— Вибачте, що так увірвався, порушив ваше усамітнення. Загалом, квиток у мене в інше купе, однак там було порожньо, от я й дозволив собі... Провідниця сказала, що ви також мандруєте на самоті, тож я подумав — чому б нам не вбити час разом? — голос у нього був деренчливий, писклявий, якраз такий, як і мав бути...

Характерна постать, такі завжди отримують ролі дрібних шахраїв та підленьких шісток у третьосортних кримінальних серіалах.

